

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 4 lutego 2016 r. *

Program wspierający europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) — Środki wspierające ponadnarodową dystrybucję filmów europejskich — Zaproszenie do składnia wniosków w ramach schematu „selektywnego” 2013 — Akt EACEA informujący skarżącą o odrzuceniu jej zgłoszenia dotyczącego filmu „Only God Forgives” — Akt EACEA potwierdzający odmowę, lecz zawierający nowe uzasadnienie — Kompetencja — Podział zadań między Komisją a EACEA — Ograniczona swoboda — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Stałe wytyczne 2012–2013 — Porozumienie w zakresie dystrybucji materialnej lub fizycznej — Brak wcześniejszego poinformowania EACEA — Niekwalifikowalność zgłoszenia

W sprawie T-676/13,

Italian International Film Srl, z siedzibą w Rzymie (Włochy), reprezentowana przez adwokatów A. Fratini, B. Bettelli oraz M. Bottino,

strona skarżąca,

przeciwko

Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA), reprezentowanej przez H. Moneta oraz D. Homanna, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokatów D. Fosselarda i A. Duron,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o odrzuceniu wniosku skarżącej o przyznanie dotacji na film „Only God Forgives” w związku z zaproszeniem do składnia wniosków EACEA/21/12 MEDIA 2007 – Wsparcie dla ponadnarodowej dystrybucji filmów europejskich – Schemat „selektywny” 2013 (Dz.U. 2012, C 300, s. 5), opublikowanym w ramach decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1718/2006/WE z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) (Dz.U. L 327, s. 12), ustanowionego na okres od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2013 r.,

SĄD (ósma izba),

w składzie: D. Gratsias, prezes, M. Kancheva i C. Wetter (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 września 2015 r.,

* Język postępowania: włoski.

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 5 października 2012 r. zostało opublikowane zaproszenie do składnia wniosków EACEA/21/12 MEDIA 2007 – Wsparcie dla ponadnarodowej dystrybucji filmów europejskich – Schemat „selektywny” (Dz.U. 2012, C 300, s. 5), w ramach schematu selektywnego mającego na celu wybranie pewnej liczby projektów z myślą o wsparciu ich dotacjami w taki sposób, aby pobudzić i wesprzeć jak najszerze ponadnarodowe rozpowszechnianie najnowszych niekrajowych filmów europejskich.
- 2 Opublikowanie tego zaproszenia wpisywało się w ramy decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1718/2006/WE z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) (Dz.U. L 327, p. 12), ustanowionego na okres od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2013 r., którego treść została uszczegółowiona w stałych wytycznych do programu MEDIA 2007 załączonych do wspomnianego zaproszenia do składnia wniosków (zwanym dalej „wytycznymi”).
- 3 Punkt 5 wytycznych, zatytułowany „Kryteria kwalifikowalności”, zawiera pkt 5.1, zatytułowany „Kwalifikowalne spółki” o następującym brzmieniu:

„[...]”

Dystrybutor kinowy/na pokazach kinowych musi spełniać następujące kryteria:

1. musi być uprawniony z tytułu praw do rozpowszechniania filmów na pokazach kinowych na danym terytorium;
2. musi zapewniać rozpowszechnianie filmu na pokazach kinowych na danym terytorium (określać datę premiery, planować, kontrolować i wprowadzać w życie rozpowszechnianie filmów oraz kampanię promocyjną) oraz
3. musi uiszczać kwoty odnoszące się do kosztów związanych z rozpowszechnianiem. (Zobacz także pkt 5.5, „Kwalifikowalne wnioski”).

Dopuszczalne jest ograniczone korzystanie z podwykonawstwa, pod warunkiem że:

- zostało ono przekazane do wiadomości Agencji;
- jest ono poparte zapłaconymi fakturami;
- jest zgodne z zasadą podwykonawstwa określoną w pkt 10.

W przypadku gdy czynności w zakresie rozpowszechniania są podzielone pomiędzy kilka spółek, umowy/porozumienia między tymi spółkami są przekazywane do wiadomości Agencji. Agencja zwykle uznaje spółkę za kwalifikowalną, jeśli rzeczywiście rozpowszechnia ona film na danym terytorium. Decyzja Agencji nie podlega zaskarżeniu.

Dopuszczalne jest korzystanie z usług »dystrybutorów fizycznych« w przypadku usług szczególnych, jak rezerwacja sali, obieg kopii i pobieranie przychodów. Tego rodzaju dystrybutorzy fizyczni nie są kwalifikowalni do wsparcia finansowego.

[...]”.

- 4 Punkt 5.5 wytycznych, zatytułowany „Kwalifikowalne wnioski”, ma następujące brzmienie:

„[...]

Do formularza zgłoszenia należy załączyć urzędowe pismo kandydata oraz wszystkie dokumenty, do których odwołano się w formularzu zgłoszenia.

[...]

Agencja zastrzega sobie prawo do wezwania kandydata do przedstawienia dodatkowych informacji.

[...]”.

- 5 Na mocy pkt 13 wytycznych, zatytułowanego „Procedura składania wniosków”:

„[...]

13.2 Formularz zgłoszenia [...] Poza tym w jednej przesyłce pocztowej należy przesłać pocztą zgłoszenie zawierające:

- drukowaną wersję formularza elektronicznego;
- wszystkie dokumenty wymienione w wykazie kontrolnym. [...]

13.3 Złożenie wniosku o dotację [...] Po wysłaniu zgłoszenia nie można dokonywać żadnych zmian w dokumentacji. Jednakże w przypadku gdy konieczne jest wyjaśnienie niektórych kwestii, Agencja może skontaktować się w tym celu z kandydatem. [...] Kandydaci, których wnioski o dotację nie zostaną uwzględnione, zostaną o tym poinformowani na piśmie. Kandydat musi przedłożyć wszystkie istotne dla jego zgłoszenia porozumienia w zakresie rozpowszechniania, w tym porozumienia już przedstawione przy składaniu wniosków o wsparcie finansowe w ramach poprzedniego zaproszenia do składania wniosków programu MEDIA. Zgłoszenia niekompletne zostaną uznane za niekwalifikowalne. [...]”.

- 6 W dniu 22 marca 2013 r. skarżąca – Italian International Film Srl – złożyła wniosek o przyznanie dotacji na rozpowszechnianie we Włoszech filmu „Only God Forgives” („Tylko Bóg wybacza”, zwanego dalej „filmem”).
- 7 W dniu 4 czerwca 2013 r. odpowiedzialni za rozpatrywanie wniosków o dotacje pracownicy Agencji Wykonawczej ds. Edukacji, Kultury i Sektora Aaudiowizualnego (EACEA) wezwali skarżącą do przedłożenia kilku dodatkowych dokumentów. W dniu 6 czerwca 2013 r. skarżąca przedłożyła pewne dokumenty, które zostały dołączone przez EACEA do jej zgłoszenia w celu dokonania jego oceny.
- 8 Podczas posiedzeń w dniach 20 i 21 czerwca 2013 r. komitet ds. oceny wniosków o dotację (zwany dalej „komitetem ds. oceny”) podniósł, że film jest rozpowszechniany we Włoszech przez spółkę 01 Distribution, a nie przez skarżącą, a tym samym jej zgłoszenie nie może być uwzględnione. Komitet ds. oceny przekazał zatem Komisji Europejskiej propozycję decyzji o odrzuceniu wniosku.
- 9 Podczas posiedzenia w dniu 26 lipca 2013 r. komitet MEDIA 2007 utworzony przy Dyrekcji Generalnej (DG) „Edukacja i Kultura” Komisji wydał decyzję powtarzającą treść propozycji komitetu ds. oceny, dokonując w niej dwóch zmian, które nie dotyczyły skarżącej.

- 10 Decyzją wykonawczą C(2013) 5212 final z dnia 2 sierpnia 2013 r. w sprawie indywidualnej decyzji o przyznaniu dotacji w ramach programu MEDIA 2007 – Wsparcie selektywne na rzecz rozpowszechniania (zwaną dalej „decyzją z dnia 2 sierpnia 2013 r.”) Komisja wydała rozstrzygnięcie zgodne z opinią komitetu MEDIA 2007 (motyw 3 wspomnianej decyzji), ponieważ skarżąca nie została wymieniona w załączniku do wspomnianej decyzji wśród kandydatów, którzy otrzymali dotację na rozpowszechnianie filmu.
- 11 W dniu 7 sierpnia 2013 r. za pomocą standardowego formularza EACEA przekazała skarżącej treść decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r. w piśmie ostemplowanym przez EACEA, wskazując, że „[w]nioskodawca nie będzie zapewniał sam rozpowszechniania filmu na pokazach kinowych”.
- 12 Pismem z dnia 4 września 2013 r. skarżąca podważyła to uzasadnienie odrzucenia jej wniosku i przekazała EACEA szereg uwag. W szczególności skarżąca wskazała, że rzeczywiście jest dystrybutorem filmu na pokazach kinowych i że fakt ten wynika z dokumentów przekazanych w załączniku do wspomnianego pisma. Wyjaśniła, z jakich powodów handlowych logo 01 Distribution widnieje jako logo główne, i wyraziła ubolewanie, że sytuacja ta mogła skłonić Komisję do stwierdzenia, że nie jest ona dystrybutorem filmu. W konsekwencji zażądała ponownego zbadania decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., której treść została jej przekazana w dniu 7 sierpnia 2013 r.
- 13 Pismem z dnia 8 października 2013 r. EACEA odpowiedziała na uwagi skarżącej, nie uwzględniając ich z tego powodu, że o ile na podstawie pkt 5.1 wytycznych dopuszczalne jest podwykonawstwo czynności z zakresu fakturowania i pobierania przychodów, o tyle dopuszczalność takiego podwykonawstwa uzależniona jest od przekazania EACEA odnoszących się do niego porozumień. EACEA podkreśliła, że pomimo skontaktowania się z nią przez EACEA w dniu 4 czerwca 2013 r. w celu uzyskania dodatkowych wyjaśnień (zob. pkt 7 powyżej, skarżąca nie poinformowała EACEA o porozumieniu podpisanym w dniu 26 kwietnia 2013 r. z 01 Distribution w zakresie rozpowszechniania filmu, co było niezbędne do umożliwienia komitetowi ds. oceny przeprowadzenia sprawiedliwej oceny możliwości przyznania skarżącej dotacji. W podsumowaniu EACEA wskazała, że „wyraża ubolewanie, że musi potwierdzić, że niekwalifikowalność ww. projektu zgodnie z pierwotnym zaleceniem komitetu ds. oceny”.
- 14 We wspomnianym piśmie EACEA poinformowała także skarżącą o środkach zaskarżenia, z jakich może skorzystać w odniesieniu do „tej decyzji” (zwanej dalej „pismem z dnia 8 października 2013 r.”) oraz terminach do ich wniesienia.

Postępowanie i żądania stron

- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 grudnia 2013 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 16 Odrębnym pismem, złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 marca 2014 r., EACEA podniosła na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. zarzut niedopuszczalności.
- 17 W uwagach na piśmie złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 24 kwietnia 2014 r. skarżąca podważyła podniesione przez EACEA przeszkody procesowe.
- 18 Postanowieniem z dnia 15 września 2014 r., zgodnie z art. 114 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., Sąd połączył podniesiony przez EACEA zarzut niedopuszczalności z badaniem sprawy co do istoty.
- 19 W dniu 27 października 2014 r. EACEA złożyła odpowiedź na skargę. Replika została złożona w dniu 12 grudnia 2014 r., a duplika w dniu 26 stycznia 2015 r.

20 Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności „decyzji [...] z dnia 8 października 2013 r.”;
- nakazanie EACEA przyjęcia „środków wynikających z tego stwierdzenia nieważności”;
- obciążenie EACEA kosztami postępowania.

21 EACEA wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako oczywiście niedopuszczalnej lub co najmniej oddalenie jej jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Przedmiot skargi

22 Należy stwierdzić, że skarga skierowana jest przeciwko decyzji, która według skarżącej jest zawarta w piśmie z dnia 8 października 2013 r., a nie przeciwko decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r. Wynika to z wyraźnych twierdzeń skarżącej. Poza tym, o ile jest prawdą, że w dniu 4 września 2013 r. skarżąca zwróciła się o ponowne zbadanie tej ostatniej decyzji, o tyle jedynie sens i uzasadnienie tej decyzji zostały przekazane do jej wiadomości za pomocą standardowego formularza doręzonego w dniu 7 sierpnia 2013 r., a nie decyzja z dnia 2 sierpnia 2013 r. jako taka, która nie była wymieniona we wspomnianym formularzu i została wobec niej zidentyfikowana dopiero w zarzucie niedopuszczalności podniesionym przez EACEA.

W przedmiocie dopuszczalności

23 EACEA podnosi trzy przeszkody procesowe, dotyczące, po pierwsze, przekroczenia terminu zawitego do wniesienia skargi przy założeniu, że należy ją traktować jako skierowaną przeciwko decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., po drugie, okoliczności, że pismo z dnia 8 października 2013 r. nie jest aktem wywierającym niekorzystne skutki, ponieważ taki charakter ma wyłącznie decyzja z dnia 2 sierpnia 2013 r., doręczona w dniu 7 sierpnia 2013 r., a po trzecie, czysto potwierdzającego charakteru pisma z dnia 8 października 2013 r. w świetle decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r.

24 Skarżąca podważa te przeszkody procesowe i twierdzi, że jej skarga jest dopuszczalna.

W przedmiocie przekroczenia terminu zawitego do wniesienia skargi

25 Z punktu 22 powyżej wynika, że skarga jest skierowana przeciwko decyzji, która według skarżącej jest zawarta w piśmie z dnia 8 października 2013 r. W konsekwencji przeszkoda procesowa dotycząca przekroczenia terminu zawitego do wniesienia skargi skierowanej przeciwko decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., której – co należy podkreślić – ani data wydania, ani treść nie zostały względem skarżącej określone przed wszczęciem niniejszego postępowania sądowego, nie może zostać uwzględniona.

W przedmiocie kwestii, czy pismo z dnia 8 października 2013 r. ma charakter decyzji

26 Należy przypomnieć, że nie wystarczy, by pismo było wysłane przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną Unii Europejskiej do adresata w odpowiedzi na jego wniosek, ażeby można je było zakwalifikować jako decyzję w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, stwarzając w ten sposób

możliwość wniesienia skargi o stwierdzenie jej nieważności (zob. podobnie postanowienie z dnia 27 stycznia 1993 r., Miethke/Parlament, C-25/92, Rec, EU:C:1993:32, pkt 10; wyrok z dnia 22 maja 1996 r., AITEC/Komisja, T-277/94, Rec, EU:T:1996:66, pkt 50; postanowienie z dnia 5 listopada 2003 r., Kronoply/Komisja, T-130/02, Rec, EU:T:2003:293, pkt 42).

- 27 O ile bowiem skarga o stwierdzenie nieważności przysługuje względem wszystkich przepisów wydanych przez instytucje Unii, niezależnie od ich charakteru i formy, a także – w stosownym przypadku – w szczególnych warunkach i zgodnie z wymogami dopuszczalnymi na mocy art. 263 akapit piąty TFUE względem przepisów przyjętych przez organy i jednostki organizacyjne Unii, o tyle jest tak pod warunkiem, że – w sytuacji gdy skarga zostaje złożona przez osobę fizyczną lub prawną – wiążące skutki prawne tego aktu są tego rodzaju, iż mogą wpłynąć na interes tej osoby, zmieniając w określony sposób jej sytuację prawną (zob. podobnie wyroki: z dnia 11 listopada 1981 r., IBM/Komisja, 60/81, Rec, EU:C:1981:264, pkt 9, 10; z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja, C-463/10 P i C-475/10 P, Zb.Orz., EU:C:2011:656, pkt 3–7 i przytoczone tam orzecznictwo; postanowienie z dnia 13 marca 2015 r., European Coalition to End Animal Experiments/ECHA, T-673/13, Zb.Orz., EU:T:2015:167, pkt 22).
- 28 EACEA jest jednostką organizacyjną Unii posiadającą osobowość prawną (wyrok z dnia 21 października 2010 r., Agapiou Joséphidès/Komisja i EACEA, T-439/08, EU:T:2010:442, pkt 35), która została utworzona decyzją Komisji z dnia 14 stycznia 2005 r. ustanawiającą Agencję Wykonawczą do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego do zarządzania działaniami wspólnotowymi w dziedzinie edukacji, kultury i sektora audiowizualnego w zastosowaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 (Dz.U. L 24, s. 35), uchyloną i zastąpioną decyzją Komisji 2009/336/WE z dnia 20 kwietnia 2009 r. ustanawiającą Agencję Wykonawczą do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego zarządzającą działaniami wspólnotowymi w dziedzinie edukacji, kultury i sektora audiowizualnego w zastosowaniu rozporządzenia Rady (WE) nr 58/2003 (Dz.U. L 101, s. 26). Decyzja 2009/336, zmieniona decyzją wykonawczą Komisji 2012/797/UE z dnia 18 grudnia 2012 r. (Dz.U. L 349, s. 68) i obecnie też uchylona, ale mająca zastosowanie do niniejszego sporu, nie zawiera żadnego przepisu wydanego na podstawie art. 263 akapit piąty TFUE.
- 29 A zatem tylko w przypadku gdy wykazania, że pismo z dnia 8 października 2013 r. wywarło wobec skarżącej wiążące skutki prawne tego rodzaju, że wpłynęły one na jej interesy, zmieniając w określony sposób jej sytuację prawną, skarżąca jest uprawniona do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności wspomnianego pisma (zob. podobnie wyroki: ww. w pkt 27 IBM/Komisja, EU:C:1981:264, pkt 9; z dnia 5 kwietnia 2006 r., Deutsche Bahn/Komisja, T-351/02, Zb.Orz., EU:T:2006:104, pkt 35; postanowienie z dnia 19 listopada 2013 r., 1. garantovaná/Komisja, T-42/13, EU:T:2013:621, pkt 20).
- 30 W celu ustalenia, czy akt wywiera takie skutki, należy zbadać jego istotę (ww. w pkt 27 wyrok IBM/Komisja, EU:C:1981:264, pkt 9; postanowienia: z dnia 29 kwietnia 2004 r., SGL Carbon/Komisja, T-308/02, Rec, EU:T:2004:119, pkt 39; z dnia 9 października 2012 r., Région Poitou-Charentes/Komisja, T-31/12, EU:T:2012:528, pkt 32).
- 31 W konsekwencji, po pierwsze, fakt, że EACEA użyła w piśmie z dnia 8 października 2013 r. terminu „decyzja” stanowi tylko jedną z wielu wskazówek, które sąd Unii może uwzględnić w celu określenia istoty rozpatrywanego aktu, ale który nie może sam z siebie umożliwić zakwalifikowania tego aktu jako decyzji w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE. Po drugie, EACEA nie może w ramach przeszkody procesowej skutecznie powoływać się na domniemany brak kompetencji do wydania takiej decyzji, ponieważ jeśli analiza okoliczności niniejszego przypadku doprowadzi do stwierdzenia, że pismo z dnia 8 października 2013 r. ma charakter decyzji, kwestia kompetencji autora wspomnianego pisma będzie musiała zostać oceniona na podstawie zewnętrznej zgodności z prawem decyzji, jaką zawiera to pismo, co odnosi się do istoty prawa, a nie dopuszczalności.

- 32 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że w piśmie z dnia 8 października 2013 r. EACEA wykroczyła poza to, co stanowiłoby zwykle wyjaśnienie decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., której treść i uzasadnienie zostały przekazane w tym piśmie. EACEA nie ograniczyła się do naświetlenia wspomnianej decyzji, ale sama zajęła również stanowisko, opowiadając się za odrzuceniem wniosku o dotację, z jakim wystąpiła skarżąca.
- 33 O ile prawdą jest, że pismo z dnia 8 października 2013 r. zawiera wykładnię pkt 5.1 wytycznych, o tyle celem wspomnianej wykładni nie jest wskazanie skarżącej powodów wydania decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., która nie została skądinąd przytoczona jako taka w piśmie (zob. pkt 22 powyżej), ale wsparcie wyrażonej przez samą EACEA odmowy „zgodnie z pierwotnym zaleceniem komitetu ds. oceny”.
- 34 Z badania tego pisma wynika zatem, że EACEA zamierzała nadać mu wiążące skutki prawne, podtrzymując wcześniej wyrażoną odmowę wobec złożonego przez skarżącą wniosku o dotację, co mogło wpłynąć na interesy skarżącej, pozbawiając ją możliwości uzyskania dotacji na rozpowszechnianie filmu na terytorium Włoch. W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 26–30 powyżej należy zatem stwierdzić, że pismo z dnia 8 października 2013 r. stanowi decyzję w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE (zwaną dalej „decyzją z dnia 8 października 2013 r.”), a tym samym nie można uwzględnić drugiej przeszkody procesowej podniesionej przez EACEA.

W przedmiocie potwierdzającego charakteru decyzji z dnia 8 października 2013 r.

- 35 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem decyzja jest czynnością wyłącznie potwierdzającą decyzję wcześniejszą wówczas, gdy nie zawiera żadnego nowego elementu w stosunku do decyzji wcześniejszej i nie została poprzedzona ponownym rozpatrzeniem sytuacji adresata wcześniejszego aktu (wyroki: z dnia 14 kwietnia 1970 r., Nebe/Komisja, 24/69, Rec, EU:C:1970:22, pkt 8; z dnia 10 grudnia 1980 r., Grasselli/Komisja, 23/80, Rec, EU:C:1980:284, pkt 18; z dnia 11 czerwca 2002 r., AICS/Parlament, T-365/00, Rec, EU:T:2002:151, pkt 30).
- 36 Tymczasem należy stwierdzić, że przed wydaniem decyzji z dnia 8 października 2013 r. EACEA zbadała elementy przedstawione przez skarżącą w piśmie z dnia 4 września 2013 r., a następnie wskazała, że zgodnie z pkt 5.1 wytycznych powinny one być zostać jej przekazane wtedy, gdy w dniu 4 czerwca 2013 r. skontaktowała się ona ze skarżącą „w celu uzyskania szerszych wyjaśnień co do zdolności operacyjnej spółki do rozpowszechniania filmu”, ponieważ przekazanie tych informacji umożliwiłoby komitetowi ds. oceny przeprowadzenie „dokładnej oceny projektu”. Z powyższego należy zatem wywieść, że podczas gdy decyzja z dnia 2 sierpnia 2013 r., której treść została przekazana skarżącej w dniu 7 sierpnia 2013 r. za pomocą standardowego formularza, została uzasadniona okolicznością, że skarżąca nie będzie sama zapewniać rozpowszechniania filmu na pokazach kinowych, to decyzja z dnia 8 października 2013 r. jest uzasadniona okolicznością, że skarżąca nie przekazała EACEA elementów koniecznych do przeprowadzenia dokładnej oceny projektu. W tym zakresie EACEA wyjaśniła, że ograniczone korzystanie z podwykonawstwa – w odniesieniu do sprzedaży biletów i fakturowania – mogło być dopuszczone pod warunkiem, że EACEA zostałaby o tym poinformowana. Decyzja z dnia 8 października 2013 r., zawierająca uzasadnienie inne niż to, które znajduje się w decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., co wskazuje na uwzględnienie nowych elementów wskazanych przez skarżącą w piśmie z dnia 4 września 2013 r., nie ma zatem charakteru potwierdzającego.
- 37 W konsekwencji nie można uwzględnić trzeciej przeszkody procesowej podniesionej przez EACEA i należy uznać skargę za dopuszczalną.

Co do istoty

- 38 Skarżąca w uzasadnieniu skargi podnosi dwa zarzuty, które dotyczą, po pierwsze, naruszenia obowiązku uzasadnienia, a po drugie, oczywistego błędu w ocenie, jakim obarczona jest zgodność prawem decyzji z dnia 8 października 2013 r.

39 EACEA utrzymuje, że żaden z tych zarzutów nie jest zasadny.

W przedmiocie kompetencji EACEA do wydania decyzji z dnia 8 października 2013 r.

40 Przed przystąpieniem do badania, w stosownym przypadku, dwóch zarzutów zawartych w skardze należy zbadać z urzędu, czy EACEA miała kompetencje do wydania decyzji z dnia 8 października 2013 r. (zob. w odniesieniu do posiadającego charakter bezwzględnej przesłanki procesowej zarzutu dotyczącego braku kompetencji autora aktu poddanego kontroli zgodności z prawem przez sąd Unii wyroki: z dnia 10 maja 1960 r., Niemcy/Wysoka Władza, 19/58, Rec, EU:C:1960:19, s. 488; z dnia 28 stycznia 2003 r., Laboratoires Servier/Komisja, T-147/00, Rec, EU:T:2003:17, pkt 45; z dnia 13 grudnia 2013 r., Węgry/Komisja, T-240/10, Zb.Orz., EU:T:2013:645, pkt 70), zważywszy, że strony miały okazję przeprowadzić kontrydiktoryjną dyskusję w tej kwestii, ponieważ sama EACEA podniosła w zarzucie niedopuszczalności, iż nie miała kompetencji do wydania decyzji takiej jak decyzja z dnia 8 października 2013 r., i że podczas rozprawy zostało postawionych EACEA kilka pytań konkretnie w celu ustalenia, czy ma ona kompetencje do ponownego rozpatrywania decyzji takich jak decyzja z dnia 2 sierpnia 2013 r. i czy istnieją przypadki kompetencji związanej w zakresie odrzucania wniosków o dotację. Podczas rozprawy skarżąca została wezwana do przedstawienia swojej opinii na temat tych pytań i odpowiedzi udzielonych przez EACEA. Z powyższego wynika, że zarówno w toku pisemnego etapu postępowania, jak i w toku jego etapu ustnego była przestrzegana zasada kontrydiktoryjności w odniesieniu do zarzutu dotyczącego braku kompetencji autora zaskarżonego aktu, zgodnie z orzecnictwem, w zakresie dotyczącym zarzutu podniesionego z urzędu (zob. podobnie wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., Komisja/Irlandia i in., C-89/08 P, Zb.Orz., EU:C:2009:742, pkt 57, 60).

41 Przede wszystkim należy przypomnieć, że zgodnie z motywem 7 decyzji 2009/336, w brzmieniu zmienionym, „[p]rzekazanie agencji wykonawczej zadań związanych z realizacją [...] programów może nastąpić przy założeniu jasnego podziału na etapy programowania i podejmowanie decyzji w sprawie finansowania [...] z jednej strony oraz na realizację projektów, która może zostać powierzona agencji wykonawczej, z drugiej strony”. Ponadto motyw 8 wspomnianej decyzji stanowi, że „[u]stanowienie agencji wykonawczej nie zmienia faktu przekazania Komisji przez Radę zarządzania niektórymi etapami działań realizowanych w ramach poszczególnych programów ani faktu przekazania krajowym agencjom zadań w zakresie zarządzania określonymi programami”.

42 Artykuł 4 ust. 1 decyzji 2009/336, w brzmieniu zmienionym, stanowi, że EACEA „jest odpowiedzialna za zarządzanie niektórymi aspektami następujących programów: [...]

28) program wspierający europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) (2007–2013), zatwierdzony decyzją nr 1718/2006/WE [...]”.

43 Artykuł 4 ust. 2 tej decyzji, w brzmieniu zmienionym, stanowi, że w zakresie zarządzania aspektami programów wspólnotowych określonych w ust. 1 EACEA „jest odpowiedzialna za następujące zadania:

a) zarządzanie projektami przez cały okres ich realizacji w ramach wdrażania powierzonych jej programów wspólnotowych [...];

b) przyjmowanie wykonawczych aktów budżetowych w odniesieniu do wpływów i wydatków oraz wykonywanie, na podstawie upoważnienia Komisji, określonych lub wszystkich działań niezbędnych do zarządzania programami wspólnotowymi, w szczególności działań związanych z przyznawaniem dotacji i udzielaniem zamówień”.

44 Z kolei decyzja Komisji C(2009) 3355 wersja ostateczna z dnia 6 maja 2009 r. dotycząca przekazania uprawnień Agencji Wykonawczej do spraw Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego w celu wykonywania zadań związanych z wprowadzeniem w życie programów wspólnotowych w dziedzinie

edukacji, sektora audiowizualnego i kultury obejmujących między innymi wykonywanie środków wpisanych do budżetu wspólnotowego, zmieniona decyzją C(2010) 7095 wersja ostateczna, wprowadziła w życie decyzję 2009/336. Program MEDIA 2007 został zatem wymieniony w motywie 28 decyzji C(2009) 3355 wersja ostateczna. Artykuł 5 wspomnianej decyzji, zatytułowany „Zadania z zakresu wykonania budżetu”, w ust. 1 lit. a) wyjaśnia, że EACEA „przyznaje dotacje i zarządza związanymi z nimi konwencjami i decyzjami” oraz że „[w] tym celu [EACEA] jest zobowiązana przez Komisję do przeprowadzenia niektórych lub wszystkich czynności koniecznych do rozpoczęcia i zakończenia procedur mających na celu przyznanie dotacji, które zostały uszczegółowione w załączniku III”.

- 45 Załącznik I ust. 26 tiret trzecie decyzji C(2009) 3355 wersja ostateczna, w brzmieniu zmienionym, przypomina, że EACEA uczestniczy w wykonywaniu większości aspektów programu MEDIA 2007 i zarządzaniu nimi, co dotyczy w szczególności rozpowszechniania.
- 46 Załącznik III do tej decyzji określa zadania przekazane na rzecz EACEA, wśród których w pkt A 5 znajduje się „wybór projektów lub, w przypadku, gdy [podstawa prawna programów stanowi], że wybór projektów należy do Komisji, przygotowanie propozycji wyboru, jakiego powinna dokonać Komisja zgodnie z procedurą komitologii”, w pkt A 6 – „doręczenie [beneficjentom] decyzji indywidualnych [dotyczących przyznania] dotacji”, a w pkt A 7 – „rozpatrywanie] wniosków [o ponowne rozpatrzenie decyzji dotyczących przyznania dotacji]”.
- 47 Wreszcie art. 10 ust. 2 lit. e) decyzji nr 1718/2006 (zob. pkt 2 powyżej) przewiduje, że wszelkie wnioski o przyznanie funduszy wspólnotowych w wysokości przekraczającej 300 000 EUR w dziedzinie dystrybucji objęte są procedurą przewidzianą w art. 11 ust. 2 tej decyzji, podczas gdy art. 10 ust. 3 wspomnianej decyzji stanowi, że „[ś]rodki niezbędne do wprowadzenia w życie [wspomnianej] decyzji dotyczące wszelkich innych kwestii przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 11 ust. 3” tej decyzji, co obejmuje w szczególności wnioski o przyznanie funduszy wspólnotowych w wysokości nieprzekraczającej 300 000 EUR w dziedzinie dystrybucji. W art. 11 ust. 1 decyzji nr 1718/2006 wyjaśniono, że Komisja jest wspierana przez komitet, w art. 11 ust. 2 tej decyzji odesłano do art. 4 i 7 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23), a w art. 11 ust. 3 wspomnianej decyzji odesłano do art. 3 i 7 decyzji 1999/468. Artykuł 3 tej ostatniej decyzji ustanawiał procedurę doradczą, a art. 4 z kolei procedurę zarządzania. Jednakże decyzja 1999/468 została uchylona przez art. 12 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55, s. 13), w którego art. 13 wyjaśniono, że odesłania do art. 3 decyzji 1999/468 należy od tego momentu rozumieć jako dotyczące procedury doradczej regulowanej przez art. 4 rozporządzenia nr 182/2011, podczas gdy odesłania do art. 4 decyzji 1999/468 należy rozumieć jako dotyczące procedury sprawdzającej przewidzianej w art. 5 rozporządzenia nr 182/2011, z wyjątkiem art. 5 ust. 4 akapity drugi i trzeci.
- 48 W tym zakresie należy dodać, że pkt 4 akapit przedostatni wytycznych wskazuje, iż maksymalna kwota dotacji będzie wynosić 150 000 EUR na jednego dystrybutora i na jeden film, i że pkt 4 akapit ostatni wytycznych wyjaśnia, że EACEA zastrzega sobie prawo do nierozdzielenia wszystkich dostępnych środków. Wspomniany próg i wspomniane zastrzeżenie zostały powtórzone w pkt 5 akapity trzeci i czwarty zaproszenia do składania wniosków EACEA/21/12.
- 49 Z całości ww. przepisów wynika, że kompetencja EACEA w zakresie dotacji przyznawanych w ramach zaproszenia do składania wniosków EACEA 21/12, wydanego w ramach wprowadzenia w życie programu MEDIA 2007, ograniczała się, po pierwsze, do badania dokumentacji każdego wnioskodawcy w celu przygotowania „propozycji wyboru, jakiego musi dokonać Komisja zgodnie z procedurami komitologii” na mocy części drugiej alternatywy z pkt A 5 załącznika III do decyzji C(2009) 3355, w brzmieniu zmienionym, po drugie, do „doręczenia [beneficjentom] indywidualnych decyzji

[dotyczących przyznania] dotacji” na podstawie pkt A 6 wspomnianego załącznika, a po trzecie, zgodnie z pkt A 7 tego załącznika, do „[rozpatrywania] wniosków [o ponowne rozpatrzenie decyzji dotyczących przyznania dotacji]”.

- 50 W niniejszym przypadku EACEA zbadała dokumentację skarżącej w oparciu o elementy, jakie ta ostatnia jej przedłożyła, i w piśmie z dnia 4 lipca 2013 r. wezwała skarżącą do przedstawienia elementów dodatkowych. W odpowiedzi na to pismo skarżąca potwierdziła, że jest „włoskim dystrybutorem filmu”, jednakże nie przedstawiła dokumentów uzasadniających te okoliczności, i w dniu 6 czerwca 2013 r. przesała EACEA informacje uzupełniające dotyczące doświadczenia, jakie nabyła jako dystrybutor, w szczególności w ciągu ostatnich pięciu lat. Po zbadaniu całości dokumentacji EACEA przedstawiła Komisji propozycję odmowy przyznania dotacji, a Komisja wydała decyzję w dniu 2 sierpnia 2013 r., po przeprowadzeniu procedury doradczej przewidzianej w art. 4 rozporządzenia nr 182/2011 w odniesieniu do propozycji dotyczącej przyznania środków Unii w kwocie nieprzewyższającej 300 000 EUR w dziedzinie dystrybucji, zgodnie z przepisami art. 10 ust. 2 i 3 decyzji nr 1718/2006. Motyw 3 decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r. powtarza uzasadnienie przedstawione przez komitet MEDIA 2007 w jego opinii z dnia 26 lipca 2013 r., który z kolei powtórzył w odniesieniu do skarżącej propozycję komitetu ds. oceny (zob. pkt 8–10 powyżej) – czyli że film jest rozpowszechniany we Włoszech przez spółkę 01 Distribution, a nie przez skarżącą, tak że jej zgłoszenie nie może zostać wybrane. W dniu 7 sierpnia 2013 r. EACEA powtórzyła to uzasadnienie odmowy przyznania dotacji, zaznaczając w standardowym formularzu rubrykę odpowiadającą następującemu opisowi: „[w]nioskodawca nie będzie zapewniał sam rozpowszechniania filmu na pokazach kinowych”. W dniu 4 września 2013 r. skarżąca skierowała do EACEA pismo, które wyraźnie należy zakwalifikować jako wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji dotyczącej przyznania dotacji w rozumieniu pkt A 7 załącznika III decyzji C(2009) 3355 wersja ostateczna, w brzmieniu zmienionym.
- 51 W konsekwencji w okolicznościach takich jak w niniejszej sprawie EACEA przy rozpatrywaniu tego wniosku miała wybór pomiędzy ograniczeniem się wyjaśnienia decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r. a zwróceniem się do Komisji, aby zmieniła ona tę decyzję bądź w ten sposób, aby dotacja została przyznana, bądź w ten sposób, aby nie została ona przyznana, ale z powodów innych niż pierwotnie uwzględnione. W żaden sposób bowiem EACEA nie mogła mieć kompetencji do zmiany decyzji, do której wydania nie była uprawniona.
- 52 O ile prawdą jest, że pkt 5.1 wytycznych stanowi, iż w przypadku gdy czynności z zakresu rozpowszechniania są podzielone pomiędzy kilka spółek, to umowy lub porozumienia pomiędzy tymi spółkami powinny być przekazane do wiadomości EACEA, która uzna za kwalifikowalną zwykle spółkę, która rzeczywiście rozpowszechnia film na danym terytorium, i wyda w tym w tym zakresie „decyzję [...] niepodlegającą zaskarżeniu”, o tyle należy treść tego przepisu interpretować jako odnoszącą się do faktu, że EACEA powinna w trakcie rozpatrywania wniosków określić ostatecznie swoje stanowisko w celu przedstawienia Komisji propozycji wyboru, bez uszczerbku dla możliwości późniejszego podważenia przez wnioskodawcę decyzji tej instytucji w ramach skargi administracyjnej. Każda inna wykładnia byłaby sprzeczna z wyraźnym brzmieniem pkt A 7 załącznika III do decyzji C(2009) 3355 wersja ostateczna, w brzmieniu zmienionym, dotyczącego prawa do wspomnianej skargi.
- 53 Z powyższego wynika, że EACEA – poprzez wyrażenie odmowy opartej na uzasadnieniu nieuwzględnionym przez Komisję – doprowadziła do sytuacji, że decyzja z dnia 8 października 2013 r. jest wadliwa z powodu braku kompetencji.
- 54 Jednakże z utrwalonego orzecznictwa w kontekście spraw, których okoliczności są porównywalne do okoliczności niniejszej sprawy, wynika, że w przypadku kompetencji związanej wada polegająca na braku kompetencji nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, jeśli wspomniane stwierdzenie nieważności ze względu na brak kompetencji autora zaskarżonej decyzji mogłoby jedynie prowadzić – po naprawieniu tej wady w dniu, w którym ona wystąpiła – do wydania decyzji identycznej co do istoty (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 lipca 1983 r., Geist/Komisja, 117/81,

Rec, EU:C:1983:191, pkt 6, 7; z dnia 9 października 1992 r., De Persio/Komisja, T-50/91, Rec, EU:T:1992:104, pkt 10, 22, 24; z dnia 19 stycznia 2010 r., De Fays/Komisja, T-355/08 P, RecFP, EU:T:2010:16, pkt 57, 58).

- 55 Należy zatem ustalić, czy w niniejszym przypadku Komisja znalazła się w sytuacji kompetencji związanej, tak że zastępując uzasadnieniem odmowy uwzględnienia wniosku skarżącej uzasadnienie uwzględnione przez Komisję w decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., EACEA wydała decyzję identyczną co do istoty z tą, jaką w sposób nieobarczony brakiem kompetencji, posiadając znajomość tych samych elementy co te przekazane w piśmie z dnia 4 września 2013 r., wydałaby Komisja
- 56 Jak wynika z pkt 5.1 wytycznych przytoczonego w pkt 3 powyżej, przyznanie dotacji z tytułu rozpowszechniania filmu zakłada, że wnioskodawca sam rozpowszechnia film na pokazach kinowych na danym terytorium. Niezależnie od tego wspomniany przepis przewiduje możliwość korzystania przez dystrybutora w ograniczonym zakresie z porozumień w sprawie podwykonawstwa, pod warunkiem że fakt ten „zostanie przekazany do wiadomości [EACEA]”. W dalszej części pkt 5.1 powtarza ten obowiązek przekazania do wiadomości, tym razem w odniesieniu do podziału czynności i przewiduje, że „w przypadku gdy czynności z zakresu rozpowszechniania są podzielone pomiędzy kilka spółek, to umowy/porozumienia pomiędzy tymi spółkami powinny być przekazane do wiadomości [EACEA]”. W tym samym punkcie wyjaśniono, że dopuszczalne jest korzystanie z usług dystrybutorów fizycznych w zakresie usług szczególnych, jak rezerwacja sali i pobieranie przychodów.
- 57 Skarżąca utrzymuje, że w rzeczywistości jest dystrybutorem filmu i że porozumienie ze spółką 01 Distribution, dotyczące rezerwacji sali kinowych, obiegu kopii filmu, pobierania przychodów, a także przekazywania filmu pod głównym logo 01 Distribution, nie zostało podane do wiadomości EACEA, ponieważ powinno ono być prawdopodobnie zakwalifikowane jako przekazanie osobie trzeciej czynności zwanej „dystrybucją materialną” i w każdym wypadku posiadałoby charakter odmienny od podwykonawstwa.
- 58 EACEA podważa tę wykładnię.
- 59 Należy wskazać, że w pkt 5.1 wytycznych dokonano w rzeczywistości, co wynika z pkt 56 powyżej, podziału porozumień w zakresie dystrybucji na trzy kategorie, które odpowiadają, odpowiednio, porozumieniom odnoszącym się do podwykonawstwa, porozumieniom dotyczącym podziału czynności w zakresie rozpowszechniania pomiędzy kilka podmiotów, a także porozumieniom mającym na celu korzystanie z usług „dystrybutorów fizycznych” w odniesieniu do usług szczególnych, które nie będą kwalifikowały się do uzyskania dotacji. Jednakże okoliczność, że ci dystrybutorzy fizyczni nie mogą kwalifikować się do uzyskania dotacji, nie oznacza, że porozumienia mające na celu korzystanie z ich usług w odniesieniu do usług szczególnych nie powinny być przekazane do wiadomości EACEA. Ponadto choćby w celu sprawdzenia, czy takie porozumienie w zakresie dystrybucji fizycznej rzeczywiście istnieje oraz czy nie przekracza ono tego konkretnego zakresu, każdy wnioskodawca jest zobowiązany do wyjaśnienia w jak najszerszym zakresie informacji przekazanych EACEA koniecznych do rozpatrzenia wniosku o dotację, w tym informacji, które w przypadku nieprawidłowego zrozumienia ich znaczenia mogą uniemożliwić uwzględnienie wniosku o dotację.
- 60 Taka wykładnia wydaje się tym bardziej słuszna, że korzystanie przez dystrybutora na podstawie umowy z usług spółek trzecich w celu zapewnienia wykonania części zadań z zakresu rozpowszechniania stanowi wyjątek od zasady, zgodnie z którą dystrybutor powinien sam zapewniać rozpowszechnianie filmu, a zatem podlega ścisłej wykładni (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 września 2014 r., Baltic Agro, C-3/13, Zb.Orz., EU:C:2014:222, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 22 maja 2012 r., Internationaler Hilfsfonds/Komisja, T-300/10, Zb.Orz., EU:T:2012:247, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo). Również pkt 13.3 wytycznych, ustanawiając obowiązek „przedłożenia wszystkich stosownych porozumień w zakresie rozpowszechniania”, przypomina wagę odpowiedniego poinformowania EACEA.

- 61 Należy przypomnieć, że w niniejszym przypadku skarżąca miała dodatkową okazję uzupełnienia dokumentacji, ponieważ EACEA skontaktowała się z nią w celu wezwania jej do przekazania szeregu dokumentów. Powinno było to zwrócić jej uwagę na prawdopodobnie niekompletny charakter tej dokumentacji i skłonić ją do przekazania jak najpełniejszych informacji.
- 62 Inaczej mówiąc: chociażby umowa wiążąca skarżącą ze spółką 01 Distribution była wyłącznie umową dotyczącą dystrybucji fizycznej w rozumieniu pkt 5.1 wytycznych, na ustalenie czego akta sprawy nie pozwalają, skarżąca miała obowiązek poinformowania o tym EACEA w momencie złożenia swego wniosku o dotację, tak aby zarówno EACEA, jak Komisja były w stanie wypowiedzieć się w sposób w pełni świadomy na temat powodów istnienia logo 01 Distribution w zapowiedzi i na afiszach dotyczących filmu. Tymczasem EACEA została poinformowana o istnieniu porozumienia zawartego w dniu 26 kwietnia 2013 r. przez skarżącą i spółkę 01 Distribution dopiero w załączniku do pisma skarżącej z dnia 4 września 2013 r., czyli ponad miesiąc po wydaniu przez Komisję decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r.
- 63 Wykładnia, zgodnie z którą należy przekazywać EACEA możliwie jak najpełniejsze i dostosowane informacje, jest zresztą jedyną wykładnią zgodną z zasadą dobrej administracji, a w szczególności z zasadą należytego zarządzania środkami finansowymi i zasadą kontroli wykorzystania środków budżetowych Unii na przewidziane cele (zob. podobnie wyroki: z dnia 17 czerwca 2010 r., CEVA/Komisja, T-428/07 i T-455/07, Zb.Orz. EU:T:2010:240, pkt 126 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 19 kwietnia 2013 r., Aecops/Komisja, T-53/11, EU:T:2013:205, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo). Niekompletne lub błędne informacje dostarczone przez wnioskodawcę nie mogą bowiem doprowadzić EACEA do zarekomendowania Komisji finansowania rozpowszechniania filmu pomimo istnienia wątpliwości co do tego, czy dystrybutor spełnia warunki ustanowione w obowiązujących przepisach. Zostało to skądinąd wyraźnie stwierdzone w pkt 13.3 wytycznych, zgodnie z którym wnioski niekompletne są uznawane za niekwalifikowalne. Tak więc oddalając wniosek o dotację ze względu na brak przekazania do wiadomości porozumienia zawartego przez skarżącą z 01 Distribution – przy czym podstawa faktyczna tego uzasadnienia nie jest podważana przez skarżącą – EACEA działała w sytuacji, w której Komisja, instytucja kompetentna do wydania takiej decyzji, postąpiłaby tak samo w ramach kompetencji związanej.
- 64 W konsekwencji w oparciu o orzecznictwo przytoczone w pkt 54 powyżej wada polegająca na braku kompetencji nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, jako że wspomniane stwierdzenie nieważności ze względu na brak kompetencji autora zaskarżonej decyzji mogłoby jedynie prowadzić – po naprawieniu tej wady w dniu, w którym ona wystąpiła – do wydania decyzji identycznej co do istoty.

W przedmiocie zarzutów podniesionych w skardze

- 65 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 54 powyżej wynika, że w przypadku ustalenia, że organ administracji działał w sytuacji kompetencji związanej, wszystkie zarzuty podniesione względem jego decyzji należy odrzucić jako bezskuteczne. Tak samo jest w szczególności w przypadku zarzutów dotyczących braku lub niewystarczającego uzasadnienia (wyroki: z dnia 29 września 1976 r., Morello/Komisja, 9/76, Rec, EU:C:1976:129, pkt 11; ww. pkt 54 Geist/Komisja, EU:C:1983:191, pkt 6, 7), a także – z definicji – błędu w ocenie okoliczności faktycznych, błędu co do prawa lub oczywistego błędu w ocenie (zob. podobnie ww. wyrok Morello/Komisja, EU:C:1976:129, pkt 11), ponieważ organ administracji miał obowiązek dojść do wniosku, który wskazał.
- 66 Tytułem uzupełnienia należy wyjaśnić, że wewnątrznie sprzeczne uzasadnienie, na jakie powołuje się skarżąca, spowodowane jest właśnie uzasadnieniem odrzucenia wniosku odmiennym od tego, które znajduje się w decyzji z dnia 2 sierpnia 2013 r., i zostało uwzględnione przez EACEA (zob. pkt 36 powyżej), w związku z czym Sąd odmówił decyzji z dnia 8 września 2013 r. charakteru

potwierdzającego. Jak orzeczono w pkt 63 powyżej, skarżąca nie może skutecznie podważać takiego uzasadnienia, ponieważ odpowiada ono uzasadnieniu, jakie Komisja byłaby zobowiązana przedstawić, gdyby się do niej zwrócono.

- 67 Wreszcie w odniesieniu do tej części żądań, w której skarżąca zwraca się do Sądu o nakazanie EACEA przyjęcia „środków wynikających ze stwierdzenia nieważności”, należy przypomnieć, że w ramach kontroli zgodności z prawem na podstawie art. 263 TFUE Sąd nie jest właściwy do orzekania w przedmiocie nakazów skierowanych do instytucji, organów i jednostek organizacyjnych Unii (wyrok z dnia 15 września 1998 r., *European Night Services i in./Komisja*, T-374/94, T-375/94, T-384/94 i T-388/94, Rec, EU:T:1998:198, pkt 53; postanowienie z dnia 27 stycznia 2014 r., *Stolz/Parlament i Komisja*, T-582/13, EU:T:2014:69, pkt 10).
- 68 Z całości powyższych rozważań wynika, że skarga jest bezzasadna i należy ją oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 69 Zgodnie z art. 135 par. 2 regulaminu postępowania przed Sądem Sąd może obciążyć stronę, nawet jeśli ta wygrała sprawę, częścią lub całością kosztów postępowania, jeżeli jest to uzasadnione jej postępowaniem, również przed wniesieniem skargi, w szczególności jeżeli strona przeciwna poniosła koszty, które zdaniem Sądu wynikały z działania tej pierwszej strony niemającego uzasadnienia lub podjętego w złej wierze.
- 70 W niniejszym przypadku z jednej strony z akt sprawy wynika, że pismo z dnia 7 sierpnia 2013 r., osteplowane słusznie przez EACEA, ani nie wyjaśniało skarżącej, że autorem decyzji o odmowie przyznania dotacji jest Komisja, ani nie określało daty wydania wspomnianej decyzji, czyli dnia 2 sierpnia 2013 r. Dopiero dzięki wniesieniu niniejszej skargi skarżąca uzyskała te informacje. Poza tym EACEA, wydając w dniu 8 października 2013 r. decyzję w swoim imieniu, z uzasadnieniem odmiennym niż uzasadnienie uwzględnione przez Komisję, a jednocześnie odmawiając swojemu aktowi charakteru decyzji i nie zwracając się do Komisji o sprostowanie jej decyzji, stworzyła sytuację niepewności względem skarżącej, którą to niepewność skarżąca mogła rozwiązać jedynie poprzez wniesienie skargi do Sądu.
- 71 Z drugiej strony sytuacja ta została podsycona postępowaniem skarżącej, która – poprzez nieprzedstawienie we wniosku o dotację elementów, do przedłożenia których zobowiązują ją wytyczne i które pozwoliłyby EACEA na przedstawienie Komisji propozycji, która byłaby stosowna, a w każdym razie oparta na wszystkich elementach akt sprawy – sama pozbawiła tę jednostkę organizacyjną i tę instytucję możliwości stwierdzenia, czy porozumienie zawarte z 01 Distribution jest zwykłym porozumieniem dotyczącym dystrybucji materialnej, a tym samym czy skarżąca jest jedynym dystrybutorem filmu.
- 72 W związku z powyższym właściwa ocena okoliczności niniejszej sprawy wymaga postanowienia, że każda ze stron pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba),

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.**
- 2) Italian International Film Srl i Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA) pokrywają własne koszty.**

Gratsias

Kancheva

Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 lutego 2016 r.

Podpisy